

27. szám.
Julius 7-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvársznál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ugyan kinek volna kedve mostanság beszilni egyibtről, mint szörnyü sebesülisekrül, a miket okozta Czindnadelgewehr: ahoz izz pedig van nem jó kedve, van rossz kedve.

Atkozot burkus azal a fenye czindnadelgewehrel! Iszonyusag latnyi, micsoda golyobisokat lövöldöz vele. Mint kreuzerwirstli fele. Latam szegin sebestilt vitizt, ki kapta tizenharom golyobist, is atul huszonhat sebet; minde-
nik elől be, hatul ki. Darazscsipisbül is elig vol-
na enyi.

Franya egyen meg czindnadelgewehrt; boldog az nagyon. Hatulról beletöltének egymasutan hatot, előlről kilünek egymasutan hatot. A mig in, ki szemközt alok, leveszem valamur mangalitát, adig meglüvi valamat, mig kihuzok ladstokot, adig meglüvi kezemet, mig elharapok patront, adig kilüvi fogamat, mig leverek patront, ellüvi kezembül ladstokot, mig czilozni akarom, adig kilüvi szememet, s mikor közeleb akarom hozza meni, akor meglüvi labamat.

Mar hiszen csak közeleb lehesek hozza meni! Burkus puszkajanak igazan kit vige van. Ha in megkaphatnam egyik vigit, majd akor meg

in töltenim bele előlrül, s lünik vele visza hatulról — puskatusaval fejire nagyot; de mikor az az egyik vige olyan nagyon mesze van!

Ezt bizom praevenialni kelene. Minden halalos miregnek kel lenyi elenniregnek. Ezen in gondolkoztam mar sokat. Gondoltam, talan kelene gumilasztikumbul csinaltatnyi panczilt, a kin golyo nem megy keresztül; de az nagyon lene meleg. Legjobb lene, a mit most mondok. Csinaltatnyi kelene erős vas drotbul hoszu rostilt duplat. Azt a rostilt kit felül kit Flügelman megfogna, ugy vine batalion előt, hogy egisz frontot befedezue vele előre rohanaskor. Aba rostilba azutan burkus minden golyobisa fena-
kadna magat, s utolyara ugyanazon vashaloval ösze lehetne fognyi egisz burkus bataliont, mint pitypalatyt.

In azt inditvanyozom: — Had mindenikünk ugy segitene, a hogy tüle telik.

Ot van ni, Kuranda, bicsi ujsagirol, az izz fellelkesülte magat, s latvan, hogy hazaja forog veszedelemben, — felajanlja hazajairt a — kis ujjat.

Azt mongya vezirezikben: bar inkab ot fektinim sebestültek közöte s engednik amputalnyi

— egy ujjamat. (Hiszen katona ember egy sebesült ujjal míg le sem fekszik.)

Magyar ember, ha aldoz hazairt, felaldoz mindenit, a mije van; aztan mig magat izs, kopsz fejtül elkezdve sarkantyus labaiig; — s ez a bicsi ujsagirol, mikor felhevül aldozatra, igiri hazajair — egyik ujjat.

Is mernim fogadni, hogy ha ara kerülne sor, hogy „ide hat azal az egy ujjal“, akkor azt felelne: hogy irtete alata csak jaquemar keztyü-ujjat.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon,

czukorba befözöt kipviselő.

Egy bécsi lap levelezőjének hiteles tudósításai a csatatérről.

No most már szabad arról a titokteljes haditervről beszélni, a miszerint volt e mostani hadjárat intézve.

Igen szép planum volt az! A poroszokat becsalni az ország belsejébe, egyes ütközetekben pro forma sok osztrák katonát el hagyni fogni, s mikor aztán a porosz a mi foglyainkat mind hátra szállította, a sok czüdnadel patrón meg mind elővödözte, akkor a Bundescontingenttel hirtelen a hátába kanyarodni, a sok fogoly katonát egyszerre felfegyverezni, s így az egész hadseregünkkel egy „changez marsch!“ alatt az ellenség földén teremni, s akkor ő kelmét két tűz közé szorítani, Pompás terv volt ez, csak az az egy baj volt benne, hogy mathematice kiszámítható, hogy ha a Bundescontingent ilyen lassan halad, mi pedig ilyen gyorsan, hát mire a Bundescontingent Vorhutja Berlin alá ér, akkorra mi a poroszokkal háromszor megkerültük az egész földglobust.

Azt már tudják önök a telegrammokból, hogy Königrätznél azért hajlott a siker az ellenség fegyverei felé, mivel az eső lenyomta a löporfüstöt; e tudósítást ki kell egészítenem az-

zal, hogy míg a poroszok vontesövü perspectiváikkal keresztül láthattak ezen a füstön, addig a mi közönséges percussióstávesöveink nem hatoltak a homályon keresztül.

Egyébiránt a poroszok nem vesztek semmit, mi viszont nem nyertünk semmit, és így quittek vagyunk.

Hanem hogy egy esomó Benedek anekdota, a mit nagy részben az anecdoten Schatzból magam travestáltam, most már a nyakamon maradni látszik: nem tudja ön még, hogy ki lesz az új hadvezér, hogy arra applikálhalmám?

Apropos, most olvasom a magyar Kreuzzeitungban, hogy Török János egy önkénytesnek teljes ellátását igéri a maga részéről. Ugyan kérem, ha még ez az állomás vacantiában van, tessék végette Pestre telegrafirozni, mert nekem nagyon szükségem volna rá, ha az érdemes szerkesztője a Hirnöknek az ebédemet és vacsorámat kifizetné, mert már nagyon sokra megy a contó itt Linzben: a honnan én a pesti és parubitz-i leveleket írom.

Bertram Lügewakker

Népies észjárások, kérdések, feleletek e háborús világban.

1. Kérdés. Ki győz?

(*Czigány.* A ki puskaporral tovább győzi.

Felelet. (*Magyar.* A ki katonával tovább győzi.

(*Zsidó.* A ki pénzzel tovább győzi.

2. Miért veszítették el az olaszok az első csatát?

Azért, mert bizonyosan *egy kézzel* harcoltak, *két lábbal* futottak.

3. Hány magyar huszár halt meg már az eddigi csatákban?

Egy sem, mert a huszár *nem hal meg, csak elesik*

4. Mikor *fél* a huszár?

Mikor gyalog marad, mert a huszár csak lovasról *egy egész*.

5. Hát a magyar baka mikor *fél*?

Tűzben nem, hanem vízben *fél*, hogy a bakancsa megmerül.

6. A rossz katona mikor *fázik* jobban, hidegben-e, vagy melegben?

Melegben, mikor tűzbe viszik.

Régi mese.

(Ó svéd ballada.)

Öreg juhász, öreg számár,
Mindkettő hirben él ma már.
Hajh számaram hajh!

A Hortobágyon fű a szél,
Juhász számárral útra kél.
Hajh számaram hajh!

Ez a suba nehéz kereszt,
Öreg szolgálóm viseld te ezt.
Hajh számaram hajh!

Patkós csizmám se koptatom,
Hív állatom, te rád rakom.
Hajh számaram hajh!

Ez a kis heti eleség . . .
Keresztedre ráférne még . . .
Hajh számaram hajh!

Öreg testem sem emelem. . .
Ugy sem tartasz lépést velem.
Hajh számaram hajh!

Pipára gyujtok, egy kevis
Tapló jut a fülednek is.
Hajh számaram hajh!

Hohó számár! hová rohansz?
Az a kis tapló . . . rosz gabancz.
Hajh számaram hajh!

Vesztett állat még elragad,
Ha háta szárazon marad.
Hajh számaram hajh!

„Nagyon sütötte“ . . . mit papolsz,
Kirutgál — punktum, hát lakolsz.
Hajh számaram hajh!

Hát még füled reniteál?
Mind a kettő poeniteál.
Hajh számaram hajh!

* * *

Katangkóró, bogács, lapu . . .
Diszló piros virágzatu . . .
Hajh számaram hajh!

Itt e kies kövér mezőn
Kedvelt számárunk füvez ön.
Hajh számaram hajh!

De ott, hol a fenyér honos,
Legelni nem lesz ildomos.
Hajh számaram hajh!

S hogy el ne szökjék ön hüle, s
Alamuszi bolond füles —
Hajh számaram hajh!

Lábára e kolonez megyen —
Már most aló — igyon egyen . . .
Hajh számaram hajh!

* * *

Öreg számár vigan nyakal,
Öreg juhász nyugton hasal.
Hajh számaram hajh!

Az ébren van, ez álmodik,
De ime lárma támadik.
Hajh számaram hajh!

Kürt harsan, harczi rivalom
Miatt remeg völgy és halom.
Hajh számaram hajh!

Öreg juhász is ébredsz,
Kémele, fülel, mi lárma ez?
Hajh számaram hajh!

Jön a török, jön a tatár,
Gyerünk édes lovam számár.
„Nem én biz egy toppot se már,
Hisz több kereszt rám ott se vár.“
Hajh számaram hajh!

A. B.

Hármas igazság egy ügyben.

A pörösfél alig tette be a szolgabíró ajtáját azon reá nézve kedvező nyilatkozat után, hogy „igazsága van,“ midőn jött az ellenfél. Előadta ez is panaszát, és hasonló válaszzal bocsátatott el a szolgabíró által. Mikor már kiment, megszólalt a mellékszobában foglalkozó háziasszony, kérdőre vonván férjét, hogy miképp lehet mindkettőnek igaza? hisz ez lehetetlen. Neked is igazad van, viszonzá a férj stoikus nyugalommal; különben egyiknek igaza van az osztrák, másiknak a magyar jog szerint, neked meg a magad hatalma szerint.

Talpra német, hivat a Bund!

N. M. Hohó! hát a másik kezem hová lett azalatt, a míg aludtam?

Ebéd után.

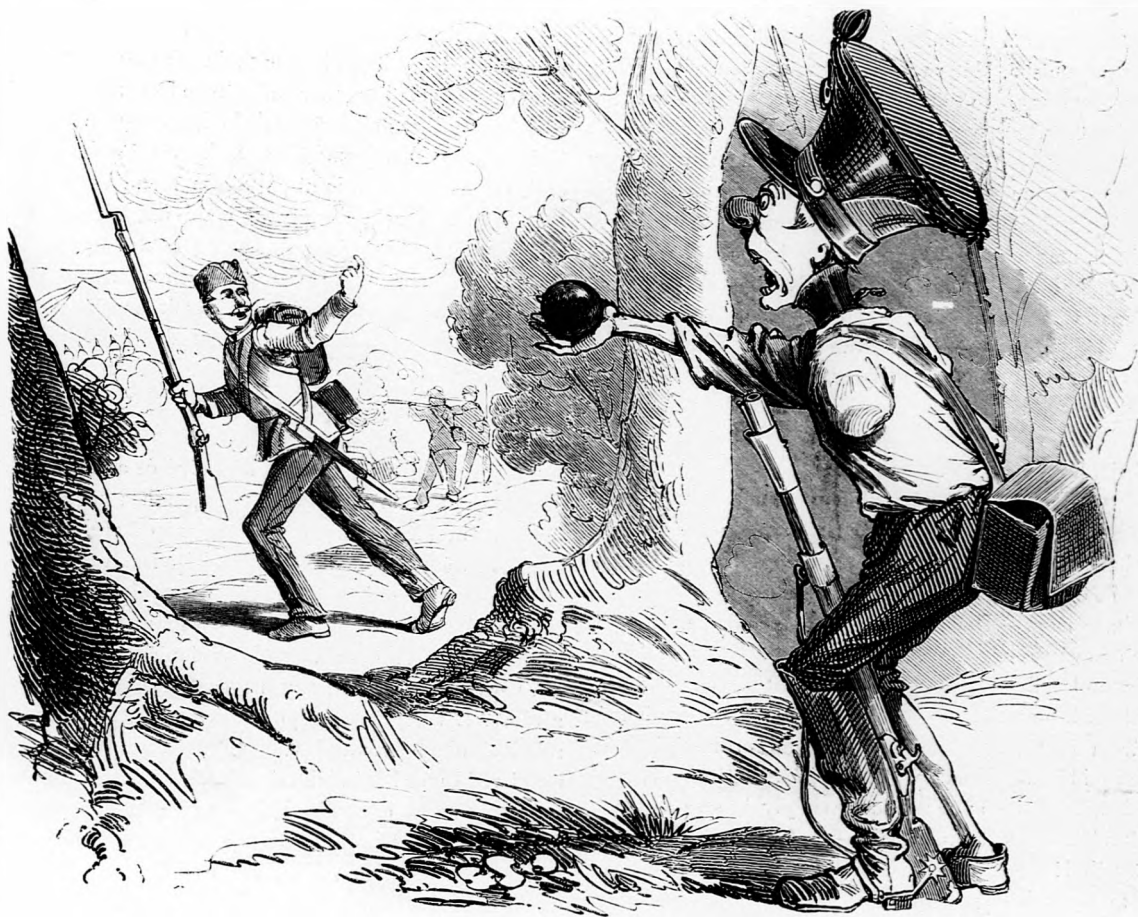
Fölséges egy ebéd volt, mondhatom,
A két mamával ott volt drága hat lány,
Hat lány körében egy lovag csupán . . .
— Vízet! vizet hah! égek és ihatnám. . .

Adél a bálról kezde váltani szót,
Iren sohajta: oh az a „Szamárbörré”
Mily szép darab! — s én észre sem vetém,
Hogy ajkaimról mily dicséret-ár dől.

Szeréna ajkán költeményei
S tragédiái ékes terve zengett.
Dorotya így szólt: drága jó anyám,
A báró hozzád, szólj, miért izenget?

Emiliának a lóverseny és
A circus tetszik szerfölött — bevallá.
Ott Ypsilon gróf, itt a hölgyek . . . ah . . .
— Mind szép valóban — ám éltesse Alláh.

Jösz-e már atyafi?

N. M. Mennék, mennék; de mikor a puskám bajor, a hozzávaló golyóbis meg hannoterai, aztán ihon van ni; nem megy bele a golyó a csőbe.

Amaz dicsérte Kockot, ez Couquit,—
Egy udvarlót számolá kimérten,
Mig más sohajta: elment Karnevál!..
— A pulykaczombot csak magam dicsértem.

A jó mamák a régi szép idők
Korába tértek a beszédnek árján:
A férfi-népre rá se néztek ők,
De volt azért ám udvarló akárhány.

A kis Boriska mellém ült le, ha
Nem sürgött-forgott orsó módra ki s be;
Dicsérte a bort, s a szép sülteket,
Én is dicsértem, és nyakaltam is be...

Fejem most is züg... s ott azt sem tudám:
Földön vagyok lenn, vagy az égben fenn-e?
Mi lenne a világból istenem,
Ha bor s Boriska csepp se volna benne?

Bor Iván.

Egy közkatonai levelei.

1866. jun. 27. Csehország, Jung-Bunzlau.

Ides szüleim!

Imádkozzanak és könyörögjenek értem minden órában, mert nem tudom, mikor vágom fejem valami kőszaga golyóba. Már az igaz, hogy itt igen olcsó világ van (nem úgy, mint otthon), ezresével járnak a golyók, s elűtöttünk egynehány szekér puskaport. Kivált én! ma már a 100-ik 60-nos töltést kaptam, úgy, hogy a patrónásom fedele szintén egészen elkopott, szijja pedig majdnem elszakadt a sok ránczizálásban. A csákomon meg annyi lyuk van, hogy ha én abba üveget tétetnék, hogy oldalról és felülről is kilássak — három város valamennyi üvegesét meggazdagítanám. A mi meg legtöbb, épen a tetején van egy nagy ablaknak való lyuk; azt a golyót, a mely azt kilyukasztotta, valamelyik anglus forma burkus lötte fel az égbe, hogy onnan essék vissza épen az én fejemre, (jól tudta a... nimetje, hogy onnan visszapattan!)

A feleségemet köszöntetem; mondják meg neki, hogy bár annyi szép szőke leány van itt ebben a görbehátú országban miszerint nem egy, hanem husz is esnék egy ujjamra: de azért még eddig egyet sem csókoltam meg. — Ilyen csintalankodás félire nem igen, de az evésre még kevésbé érünk rá. Hogy az ör... vigye el, milyen furcsa dolog történt most velem! Ott valamék hegyaljában főztünk vagy négyen: én és még három pajtásom; épen megakartam fordítani bögrénket, midőn az oldala nagyot koppan. Azt tudtam, hogy valamibe ütöttem; nézek szerteszélylyel, s az alatt mig bámulok — csudálkozsanak! — az étel mind kifolyt a bögréből! Megállj burkus, éhen hagyta! — majd én meg a te seres hordódat lövöm fenékbe, ha t. i. tehetem. Megállj!

Most, tán tegnap vagy tegnapelőtt, egyszer csak azt mondják, hogy „előre!“ Mi szót fogadtunk, s mentünk annak módja szerint. Az ellenségéből egy fiat sem láttunk a nagy füst miatt (mert már azt nem is írom le, hogy ágyuznak, egyre foly az itt). A mint egy hegyre kapaszkodunk felfelé, hát csak ránk jágereznek; mi visszadupláztuk. Másodjára azonban nem töltöttünk, hanem marékra fogván a mangalétát, úgy megverekedtünk vele, hogy mind a hármunknak, t. i. nekem, a porosznak, meg a puskámnak meglódult a fejünk.

Nem sokára szaladt a burkus, mint a nyúl.

Ebben a csatában is én különösen kitüntem. Ugy, hogy midőn a nagy füstben az ezredesem oda tapogatózott én hozzám, mindkét vállamat megveregette, így szólott: derék „Nyárs“*) fia vagy. Elhallgattam szé-

pen, nem szóltam egy szót sem, pedig gondoltam magamban: „beszélhet ezredes uram, csak Nagy Pesta vagyok én, mert az apám is Nagy s nem Nyárs!“ No de ezt nem mondtam.

Kedves, ides szüleim! többet nem merek írni, mert félek, hogy ha ki kell rukkolnunk most rögtön, ez a levél is folytatás lesz, mert mint mondtam, rémitő sokat paskázunk. Egyuttal örüljenek is kedves szüleim, és a kedves brudereim (németül is tudok már beszélni, és csak taljánul) mert a mint pajtásaim mondják, nem sokára frájter leszek. Én ugyan majd megkérem az ezredes urat, hogy inkább huszár közlegénynek lépessenek fel, mert csak jobb lovon gavallérosan jární, mint nyúni az embernek a talpát a sok masirozásban!

Tisztelettel maradok hü fiok

Nagy Pesta.

Adomák.

Hervatagi minden áron kitünővé és a haza hálájára méltóvá akarván magát tenni, mihez meglehetősen természetén kívül elég nagy feje, és szép kerekre hizott képe is lévén, örömmel kapott a képviselőválasztáson, hol érvényesíthetni hitte torkát és egyéb képességét; jelesen viselt dolgaiból én csak egy fénypontot jegyzek ezúttal az égi Klio, az „Üstökös“ lapjára; azt tudniillik, hogy miként fogott egy nevezetes votumot — csizmadiát? Lát egy paraszt polgártársat az ellenfél táborából távolabb vonulni valamely útjára, utczu csipd meg! vedd meg! szándékkal elfogni, s némi tájékozást szerezni tőle az ellentáborból — egy gondolat vala H. uramnál; kérdi tehát egyszerű emberünkötől, valjon lehetne-e G... részére a M... embereiből 2 o. é. forintért kapni népséget? mire az atyafi kérdezvén: hát két pengő egy votum ára? — ezzel zsebébe nyulva kivett két forintot, s oda nyujtva H... nak, ekként folytatja: „tesék uram, megveszem magát, a mennyire becsülte maga — M... ur részére.“

H. ur is elmondható tehát ezt kérdező társainak: fogtál-e kortest? — megfogott biz' engem, sőt meg is nyúzott és lefőzött egy separatum votum.

• Az öreg Z. főispán ritkán jött Váradra; egyszer azonban épen oly időszakban érkezett a székhelyre, melyben valamely, pártfogásért s kieszközlött kedvezmény megnyeréseért igen hálásan volt hangolva főispánja iránt Várad közönsége, melynek egy fáklyás esti tisztelgésben kívánta nyilatkozatát adni; a mint megdördült a nagy dob első imposans bumja, megijed az öreg gróf, s kérdi Jakab Miska híres titkárától: micso-da revolutio ez? ki felvilágosítván őt, hogy mi legyen

*) Talán: Mars.

ez, rávette egyuttal, hogy nyissa ki az ablakot és köszönje meg a megfizettetést, s tartson egy kis beszédet is. Az öreg ur tehát, nem gondolván mást, mint hogy ezt csak a Tekintetes Karok és Rendek tehetik; elkezdte:

„Tekintetes“ — itt azonban lenézvén, látja a sok sansculotte fákyást, megbánja a czimezést, és így folytatja: „Emberek! elég volt már a láрма, menjenek kentek haza, köszönöm a muzsikát.“ — Itt eszembe ötlük egy öreg falusi papnak épen ellenkező tette is, ki megszokta jobbára paraszt hívei közül hirdetni a házassalandó párokat, kiket közszokás szerint így czimeznek: községünkbeli *becsületes* N. N. stb.; egyszer azonban akadt a hirdetések közt egy földköstolóé is; az öreg plebános már két *becsületes* című földészit kihirdetve, kezébe veszi a harmadik czédulát is, nem is gondolván mást, mint azt, hogy ez is közrendűe leend s ezért csak úgy előre kezdi: „*Helységünkbeli becsületes*“ — ekkor a nevet nézve, észreveszi a tévedést, és megzavarodva ekként siet helyrehozni: „nem *becsületes*, hanem Tekintetes N. N. ur veszi magának házastársul . . .“

Az én kedves urambátyámnak több szerencsétlen esete volt a czilinder kalapokkal; így p. o. egyszer, mig mi ifjabbak a kertben mulatgattunk, s ő a casinoban töltötte idejét, egy arme reiserder talált az udvarra jönni. Nem lát senkit. A szín alatt tyúkók ültek; oda megy, összeszed egy csomó tojást, kopott czilinderébe rakva, fejére teszi, s indul. De épen a kapuban találkozik a hazatérő háziurral.

„Kérem . . . egy szegény utazó . . . esenge hirtelenében habozva — ha segítene valamivel a nagyságos ur!“

„Ejnye t . . . e, hát te mersz koldulni, ki még csak kalapodat sem emeléd meg az ember előtt? majd adok én neked,“ s ezzel fejébe üti a tojással dúsan megrakott kalapot, melyből aztán patakzott alá az áldás, sárgára festvén arczát, mindenét.

Nagy komolyan olvassa az atyafi a hirlapban az országgyűlési beszédeket, s a mint kerületi követje beszédére ér — ki, megjegyzendő, hogy nem az ő pártja jelöltje vott — s beszéde elején megpillantván ezen szavakat: „kénytelen vagyok kinyilatkoztatni a ház előtt,“ nagy meglepéssel szólal ki az olvasásból, mondván: „no, ihol a kentek híres követje, csak azt sem engedték meg neki, hogy *bent* mondja el a beszédjét, hanem csak kívül, a ház *előtt* lehetett neki lemosogatni.“

A könnyen költő, s annál nehezebben fizető ifju

urat, épen egy tetemes özvegért exequáltatván az Ábrahám élelmes ivadéka, teljes bosszúsággal fakad ki egy másik izraelita hitelezője előtt: „No hiszen csak lenne egy kis másforma világ, magam akasztanám fel azt az ilyen amolyan zsidót, mire az rögtön válaszolja: „oh bár csak engem feny egetne így a tens ur!“ de miért? förmed rá a boszus ur? „hát csak azért — válaszol az illető — mert akkor már én kaptam volna meg a pénzemet.“

Borkorcsolyák.

Nagy reménnyel viszi haza a suszter egy tisztos öreg ur számára a megrendelt csizmát, mely hogy annál inkább tessék, ropogós talppal volt kikészítve.

Felpróbálja az öreg ur, jól áll, örül a majsztram; az öreg ur egyet-kettőt lép, s a csizma ropog; erre az öreg ur neki vörösödvé, rákiált mérgesen a suszterre:

„Eltakarítsd a ropogós csizmádat, hisz ez *beamtetereknek* való, hogy vele maguknak *tekintélyt* szerezzenek.“

Lassu aratói voltak a n. . . i özvegy asszonynak, pedig készítette a jó vacsorát számukra.

Tálalás közben ott forog a házi czicza körülte, s nyávogva kéri az ő porcezióját, mire a lassu munka fellett mérgeledő asszony rákiált:

„Félre macska, hiszen nem te arattál ma *heten hat kalangyát*.“

A v—i községi korezmában egy idegen ur, és egy helybeli előljáró iddogáltak. Az előljáró, ki sokat tartott saját hegyi termésükre, némi önhittséggel mondá az idegennek:

— Ugy-e uram, meglehetős bor ez a v—i termés?

— Meglehetős bor, csak egy hiánya van.

— Mi?

— Bor kellene bele.

Egy öreg, házassáros asszony a templomból hazajövén, mondja a vele szemben jövő kedélyes urasági irnoknak:

— Ejnye, miért nem jött templomba az ur, olyan szép istenitiszteleet volt ma!

— Mi történt?

— A tiszteletes ur nagyon szépen bucsuzott el.

— Én nem voltam ott, az igaz; de azért tudom, hogy kegyelmedtől is elbucsuzott.

— Hát honnan tudja azt?

— Na, tudja, mikor a „*miatyánkot*“ elmondta; mert hát abban benne van, hogy: „*de szabadíts meg a gónosztól*.“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Vannak dolgok, a miket könnyebb újra kezdeni, mint folytatni.

A politikus csizmadia referál feleségének a világ állapotjáról.

(Hogy mit csinálnak már Mexicóban?) Ott nagyon csépelnek. (Hogy mit?) Hát egymást; mert az ország egyik fele, *kedvencz nemzeti falatjait, az ürü-czombot, sehogy sem szereti francziásan bepácázolva.* (Hát Spanyolországban mi akar történni?) Ott tüzesen vadásznak. (Hogy mire?) Hát egymásra, mert az ország egyik fele *megesömörölt nemzeti kedvencz edelétől, az olla podridától.* (Hát Németországban?) Ott keményen birkóznak. (Hogy miért?) Hát a birodalom egyik fele *ráunt már a nemzeti kedvencz étekre — a Frankfurterre.* (Hát Taljánországban?) Ott kegyetlenül ölnek, vágna. (Hogy mit?) Hát a sok baromfélé, — szalámit csinálnak belőle azoknak a taljánoknak, a kiknek a *tormás virsli az orrukak rájja, a pakhendlit meg a gyomruk nem bírja megemészteni.* (Hát Franciaországban?) Ott az egész világot, még egymást is nagyban sütik — *főzik.* (Hogy ezt már nem érted, nem is hiszed?) Hát az egész világot azzal főzik, *hogy ők nem minden lében kanalak;* egymást meg azzal, hogy a *francia császári szakács minden ember fiánál jobban tud főzni.* (Hát Magyarországon?) Hejh asszony! itt nem csépelnek, mert nincs mit, — nem vadásznak, mert nincs mire, — nem birkóznak, mert vékony erőben vagyunk, — nem ölnek-vágnak, mert elfogyott a pecsenyéhez való, — már már nem is soká tűznek valamit.

— — Talán jó volna a velencei atyafiaknak megizenni Fehérvármegyébe, hogy változtassák meg a falujuk nevét, mert ha az a fránya Napoleon megtudja, hogy van még a világon valahol Velence, ráfogja, hogy az az övé, mert azt ő ugy kapta donatióképen.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:
Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

— — A multkori vihar meglátogatta az Úr házát is a szénapiacson, és lesodor vala annak fedeléről több cserép zsindelet. Történt pedig a közelebbi prezbitériumi tanácskozásban, hogy az ekklezsia gazda-curátora utasítást kért, hogy mitevő legyen, mert a szentegyházal tőzsomszédos háziur azt követeli, hogy az ő ablakait, a miket a vihar a tplom tetejéről lehordott tégladarabokkal vert be, fizesse az ekklezsia, be is nyújtotta a contót. Hanem találkoznak, a kik a mellett maradtak, hogy fizesse ki a szomszéd ur kárát az, a kinek a házáról hordta le a vihar a téglákat. Most már a a szomszéd Hausherr elénkelheti, hogy: „Oh nagy egek, rátok apellálok!”

— — Halljad csak, hogyan fizeteti egy korcsmáros vendégeivel a hadi pótlékot? (Mondja kend csak szaporán.) Hát mikor valamelyik vendég cseppet a poharán, hogy „zahlen!” oda szalad a fizetni akaró vendéghez, s a mint összeszámították a költséget, a korcsmáros el kezd valami legujabb esetet jól kisujtásozva beszélni a hacrtérről, ugy, hogy minden ember reá hallgat és reá réz; azalatt kiadja a forintra a krajezárosokat, hanem a hatosokat zsebében feledi, s a vendégek többnyire meg se nézve dugják zsebre a visszkapott pénzt, s még meg is dicsérik érte, hogy milyen életrelvő ember, mindig tud valami ujat.

— — (Hallja kend: igaz, hogy annyi ez üstöt hoznak Bécsből Komáromba?) Száznegyvenezer mázsát! (No akkor aztán senki se csodálja, ha azt a komáromi szüzet ostromolnák széles Magyarországon legtüzesebben a kérők.)

Az „Üstökös“ mint „Egészségi tanácsadó.“

Irt az öreg ur Pesten jogászokodó öcscsének, hogy fizessen elő számára az „Egészségi tanácsadó“-ra. A kópé jól tudván kedves bátyja urának pünkösdi rózsaként viruló egészségi állapotát, a kivánt lap helyett az „Üstökös“-t rendelte meg.

Az öreg urnak megtetszett az ötlet, és az „Üstökös“ is, s azóta folytonosan jó egészségben olvassa a váltott lapot.*)

Székely beszélgetés.

— Volt kentöknél nagy eső? — kérdi a rugonfalvi székelytől egy uraság.

„*Jajjáj!*“ — felelé amaz.

— Nem ütött ki a rétre az árviz?

„*Hohó!*“

— Nem vitte el a falu között a patak azt a hidat?

„*Hopp!!! így történt az szóról szóra uram.*“

*) Válijké egészségére!

A szedő.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldk.